

ימינו ככל

קוקי:

"בוקר טוב. בוקר טוב", הכרזתי לכל פתח שחלף לידי, "בוקר טוב", נעצרתי ליד שניים שעמדו ליד עמדת המזכירות של המשרד ופטפטו כאילו האתר של 'באטר וואטר' לא חייב להתחיל לרוץ אתמול, וכאילו הם לא יושבים באותו החדר ומשוחחים תמיד תוך כדי עבודה.

"אהלן, קוקי", צהל הגוף מבין השניים, שלמרבה הפרדוקס, מכל השמות שבעולם בחרו לו הוריו את השם ארז ישראל.

"וסהלן", השבתי, "עם ישראל ומטבחיו מחכים למיניבר. ובלי תוכנה שתספר מה מצבו של כל מיניבר, הם לא יוכלו לקבל שירות לעולם. אז בבקשה, רוצו למחשב ותטפלו בקטע הלוגיסטי של התקנת התוכנה במכשירים של הסוכנים".

"וואו. וואו!" הפטפטן השני שעונה לשם טל, הרים כפותיו לאות כניעה. הבנתי שהוא מתכוון להביע מחאה ולא התעכבתי מול הטעות הסמלית שלו. "יש מספיק מיניברים בחברות אחרות,

כך שעם ישראל ומטבחיו", הוא חיקה את הקול הבס שלי בצורה שעוררה בי אי נוחות קלה, "יכול לקנות מחברה אחרת. חוץ מזה, הבעיה הלוגיסטית שלך כמעט מסודרת, כך שאנחנו יכולים לפוש שתי דקות".

"תמשיכו לפוש כאוות נפשכם", רגל שמאל, הקצרה מבין השתיים המחזיקות אותי, החלה לשלוח אותות של חוסר מנוחה מול העמידה הממושכת. "בארבע התוכנה חייבת להיות שלמה וארוזה, ומחר בבוקר הסוכנים יתחילו ליהנות ממנה, ברור?"

"מה שתגיד, בוס", טל הצדיע בשתי אצבעות וארז ישראל החרה כנגדו, "עוד פעם אתה והלחץ שלך. עוד לא קלטת שהכל דופק יופי גם בלי עצבים?"

ציירתי בשפתיי חיוך סקפטי ביותר, הנפתי יד לשלום מזרז והמשכתי בדרכי. נכנסתי לחדר, האחד לפני האחרון בפרוזדור הרחב. שלפתי פלאפון מהכיס, העפתי אותו על השולחן הרחב, והוא גלש בהנאה ונעצר שנייה לפני נפילה לתהום. הציל את עצמו.

ביצעתי חצי סבוב מרשים וסוף סוף נתתי מנוחה לעצמותיי, בדגש על עצמות רגל שמאל הדוויות.

מתחתי רגליים ומשענת, ביצעתי כמה תרגילי נשימה, הדלקתי מחשב ויומי התחיל באופן רשמי.

פתחתי את מיזוג הטבלאות שסיכמו את פרויקט 'באטר וואטר' והתחלתי לעקוב אחרי המשימות העשויות ושאינן.

שלחתי לצוות הקוד הודעת זירוז, דרשתי מבודקי התוכנה שיגיבירו קצב, והתקשרתי למחלקת עיצוב כי ידעתי שיש לחבר'ה שם נטייה להתעלם מהודעות כתובות.

החלטתי לקום ממקומי כדי לראות אם השניים סיימו את הנופש שלהם, נתמכתי בידי האחת בשולחן ובשנייה בידית הכיסא, וקמתי.

צרצור טלפון קטע את מטרתי. "אני מגיע היום בשתיים ואני רוצה לראות שהכל רץ", פקד קולו של גוצי, הפרזידנט של המשרד. מזמן כבר ניסיתי להוגיע מוחי, על מה ולמה מגיע לו הכינוי השמור לעומד בראש המעצמה השולטת, אך עדיין לא איתרתי תשובה.

"הפעלתי טיימר עד ארבע", דיווחתי לו בחזרה ונעמדתי בפתח כשראשי נושק למשקוף, "לא נראה לי שהחבר'ה בשלים לשעתיים קודם".

העמדתי את המכשיר על מדף סמוך לפתח כדי לא לשמוע את התגובה שבוא תבוא, והלכתי לדרוש בשלומם של האוטומציונרים.

במטרה לרכך את הפיקוח המתמיד, עטיתי על פני חיוך רחב, שגרם לי להיכנס לחדרם של הבודקים ושות' בפנים שמחות, ולגרום לפניהם של כל היושבים להפוך לרציניות עד עצובות. בירכתי לשלום את כל היושבים הרציניים שעבדו במרץ רב יחסית לחינגה שבקעה מהחדר קודם, והמשכתי בדרכי. נכנסתי לחדר של צוות העיצוב, דרשתי עבודה מהירה והתייחסות להודעות שלי, ומיד אחר כך המתין לי החדר שלמענו יצאתי למסע.

לא נזקקתי לכניסה פיזית אליו; קולות רמים שעלו ממנו השמיעו לי את מצב האפקטיביות השורר בו.

"עזוב אותך", ביקש טל, "הוא ממילא לא מבין כלום. לא בקודים. לא בעיצוב ובטח לא בכל מה שקשור ב-CRM".

נעצרת על מקומי ברצון להבין מי הוא חסר הידע שעליו יוצא הקצף.

"בכלל יש לי הרגשה", תרם ארז ישראל את חלקו לשיח העשיר, "שככל שנמצאים פה בעמדה גבוהה יותר, רמת הידע נמוכה יותר".

הבנתי שהדברים האמורים מכוונים על בכירים במשרד, ולא לשבח. נצמדתי לקיר לבל תציץ צללית מחשידה והמשכתי להאזין ברתק.

כשלוש דקות חלפו, ורק נקישות מקלדת ואנחות סיפרו על יעילות מפתיעה.

"מה אני אגיד לך", מאס ארז ישראל בעבודה הרציפה, "אני לא מבין את גוצי, מה הקשר לקחת אחד עם תואר בניהול עסקים כדי שינהל פה העסק?"

כיחיד האוחז בתואר הנזכר, הבנתי סופית שמתכוונים אליי, והתלבטתי אם להיכנס ולהפסיק את מסכת השבחים או להמשיך ולהאזין לחרפת.

"תראה", ענה טל והמשיך בקו אפיון האישיות שלי, "דיברנו על זה הרבה". הוא אישר את חששותיי כי שיחה מעין זו אינה מתנהלת בפעם הראשונה וגם לא ברביעית. "וגם חשבתי לבד, ונראה לי שגוצי הבין שהוא עצמו לא בקטע של ניהול, והוא חייב להכניס משהו שיהיה הקרצייה שאומרת לכולם מה לעשות, אבל מצד שני לא יבין בתחום יותר מדי. כי גוצי והפרנויות שלו, לא יישנו בלילה מהפחד שהמנהל שהוא שם ישתלט לו על המפעל בסוף".

"מה העניינים?" נכנסתי ללב השיחה במטרה לשים לה סוף.

"הכל טוב", ענה טל בעליזות, "אנחנו בדיוק מדברים על כך שבלעדיך סטארטאפר לא הייתה מגיעה לשום מקום".

עדי:

"בוקר טוב", בירכה אותי עכסה. "מה קרה היום? בני לא מרגיש טוב? שטפו את הבניין בדיוק כשרצית לצאת?"

הסתכלתי על השעון בצורת פלאפון גדול שעמד מול הפתח, והודיע בצבעי אדום וירוק שהשעה שמונה ועשרים. רציתי להגיד לה שאבא נתן לי אופציה להגיע עד שמונה וחצי, רציתי להגיד שזה שהיא הולכת לישון עם הציפורים וקמה לפניהם, לא קשורה אליי בכלל.

"כל התשובות נכונות", אמרתי והתיישבתי במקומי ברפיסות כללית.

עכסה רטנה מעמדתה: "קוקי מורה טוב".

חייכתי. "אין לך מושג עד כמה".

היא עיקמה שפה. "תאמיני לי שכן, ועכשיו אני חייבת שתגמרי את המודעות של שלמון. הקמפיין עולה לאוויר בעוד שבועיים, והם רוצים לקבל את המודעות עד סוף השבוע, כדי שיהיה להם מספיק זמן להעיר הערות ולבקש עוד אלף שינויים".

הרמתי גבה. "זה מה שהם אמרו?"

עכסה נטשה את המקלדת. הטיחה את כפות הידיים על השולחן. "ממש לא. הם אמרו שהם רוצים ליהנות מספיק מוקדם, אבל את מכירה אותם".

הנעתי גבה שנייה, ופתחתי את המחשב. צללתי לאוקיינוס

מלא דגים שאמורים לשווק בכבוד את היבואן שלמון.
 הפלאפון של עכסה הרעיש במרץ, היא התעלמה, ניסיתי גם
 אני.

הוספתי איור של דג ליצן, המודעה יצאה קריקטורה למתחילים.
 העפתי את האיור לפח הווירטואלי.

הפלאפון המשיך לרעוד בהתמדה. הנחתי את המצח על
 השולחן, שערות פאתי עטפו את ראשי כווילון, העניקו לי רגע
 של שקט.

"אולי תנתקי?" הרמתי ראש וחזרתי למציאות הרועשת.

"אולי תלמדי להתרכז?" היא הציעה לי בתמורה.

ראש בלונדיני ועליו כיפת קטיפה בגודל בינוני, חדר למשרד.
 "אתם בסדר? אבא שלכם מחפש אותכם כבר מלא זמן. הוא
 אמר שתגיעו הרגע למשרד שלו, כי עוד מעט צריכה להתחיל
 פגישה חשובה".

"אוחח", עכסה נאנחה מרות. "תודה רבה", היא נפנפה את
 השליח. "תגיד לו שאנחנו עוד רגע באות, ואם אתה שואל
 אותי", היא הוסיפה בנימה אישית, "אל תסכים לעשות
 שליחויות מהסוג הזה".

"יופי. יופי", הפגין הבחור פיקחות יתר. "אמא שלי אמרה לי
 שזה מה שיקרה, לפני שהתחלתי לעבוד פה. היא אמרה לי
 שאת בטח תחשבי שאני עובד שלך, אבל אני חייב לזכור טוב
 טוב שאני עובד של דוד רמי ולא אצל אף אחד אחר".

"גאונה אמא שלך", ציינה עכסה ונעמדה. "בואי", היא זירזה
 אותי.

הלכתי אחריה בעוד אושי הולך לידנו לראות ששליחותו

מסתיימת בהצלחה. חשבתי על דודה אסתי שכל כך סומכת על אבא עד שהסכימה להפקיד אצלו את בנה היחיד והיקיר, וברור שלא בגלל הדעה הציבורית הטוענת ששום מקום אחר לא יקבל אותו. כי דודה אסתי, בניגוד לדעה הרווחת, חושבת שבנה מכיל את כל המעלות הטובות הקיימות בלי חיסרון אחד.

"הבאתי אותם", הריע כליל השלמות של אמא שלו באוזני אבא שישב ודיבר לפלאפון ולמחשב בו זמנית.

'שישתוק', נשאתי תפילה נואשת. 'שלא ימשיך לתאר את חוויות הדקות האחרונות'.

אבא שלח לי חבל הצלה. "תודה, אושי", הוא התנער מהשיחות האחרות והתמקד בשיחה הפרונטלית, "תחזור לדפוס. מה נסגר איתכן?" הוא פנה לעכסה ואליי. "צוות יאור מחכה כבר בחדר הישיבות".

"צוות יאור?" עכסה פקחה זוג עיניים, "מאיפה הם נפלו?"

"מהמוצר החדש שהם עומדים להשיק", עיניו של אבא נצצו והוא נעמד בכיוון היציאה. "חייבים קמפיין מטורף כדי להסביר לאנשים למה הם חייבים מנורה עם אופציות של אווירה".

"עם אופציות של בלוף", אמרה עכסה ויצאה אחרי אבא. "רגע", היא הסתובבה לכיווני, "רותי לא נמצאת. לכי תכיני קפה".

היא צעדה בביטחון אחרי אבא לחדר הישיבות, ואני פניתי למטבחון. הפעלתי את מכונת הקפה, העמדתי את הכוסות על המגש. נכנסתי לחדר הישיבות.

אור הגדול עמד בראש השולחן, סמוך ונדחק לאבא, ונאם את אחד מנאומו הרבים והחוזרים על עצמם. הקשבתי לקול

הרדיופוני של האיש שהנרקיסים הפועם בו גרם לו לפתוח מפעל שייצר אביזרים המזכירים את שמו, וגם לקרוא למפעל על שמו, תוך התעלמות מוחלטת מהקונוטציה של מכות דם וצפרדע שמעלה השם יאור.

חילקתי כוסות לצוות שהקיף את השולחן.

"שואלים כמה סוכר אוהבים, מי רוצה איזה קפה", אור הגדול הפנה את נאומו להרבצת בינה בנושא הגשת קפה.

"טוב, טוב", זירז אותו אבא, "אז מה לגבי האופציה של משלוחים חינם למי ש..."

לא שמעתי את ההמשך יען סיימתי את מלאכתי והחלטתי לחזור לעמדתי השקטה.

"הקפה מצוין", קראה אחריי אחת מעובדות יאור המסכנות. "המזכירה שלכם נהדרת", היא פרגנה לאבא, "מקצועית ביותר".

מערי לערי:

**כוסות קפה עושות בעיות?
אולי באמת עדיף להיות מזכירה.**

ושימח את אשתי

קוקי:

"עשינו את זה", אמר גוצי כאילו לא הגיע רק בשלוש כדי ליהנות מפרי עמלי, מנדנודי ומעשרות התיקונים שהייתי צריך ללוות או לבצע בפועל. "אני חושב שאתה יכול ללכת". 'תודה באמת'. חשבתי. "עכשיו חכה להודעות על התקלות", אמרתי.

"אתה זמין, נכון?" הוא אבטח לעצמו את הלילה.

חייכתי בערך. הנפתי יד לשלום.

לקחתי ממשרדי את הפלאפון וצעדתי לתחנת האוטובוס הצבועה בשחור.

"על מה אני מבזבז את יומי?" שאלתי את השמיים ואת כל צבאם, "למה אני צריך ליהנות מהעולם רק בלילה?"

"ביום שיהיו לך טענות על הבוס או שתרגיש שהעבודה מייבשת אותך", אמר לי אבא בתחילת ימי סטארטאפ

העליזים, "תדע שאתה יושב היטב על הכיסא שלך".

"אף פעם לא התייבשתי בעבודה", הזכרתי את הרזומה שלי שכלל הדרכה וריכוז בקמפים של ילדי העולים מארצות הברית, שגם שבעה דורות בארץ, לא יבהירו להם שאמריקה נשארה מאחור; וסיווד דירות הנופש של חבריהם של אותם עולים, הנוהגים לנפוש בארץ הקודש בחודשי הקיץ.

"גם כן עבודות", פסל אבא את הניסיון שבו השווצתי, "באף אחת מהן לא ישבת על הכיסא מספיק זמן כדי להרגיש ותיק. בעצם, לא ישבת בהן על כיסא בכלל".

נאלצתי להסכים עם המציאות חסרת הכיסא שהוא ציין, ולמרבה הצער, נאלצתי גם להסכים עם עובדת היסוד אותה הוא השמיע: הטענות מוכיחות שאני יושב היטב על הכיסא.

קו חמישים וארבע שעצר לידי בגניחה, פוגג את זיכרונותי הפילוסופיים.

התיישבתי על המושב האחרון מבין הבודדים וצפיתי על אורות שנדלקים בזה אחר זה, על ילדים שנכנסים לבניינים ועל וילונות מוסטים בחלונות.

'כך נראית עיר שמתכוננת ללילה'. סיכמתי את שראיתי.

'וכך נראה אדם שרק עכשיו מתחיל את היום'. סיכמתי את בבואתי.

"אתה והשטויות שלך", עלב בי אי אז אליהו פיין, שקלט כי בשעות הערב אני לא לומד באחד מבתי המדרש הרבים של הישיבה וגם לא מתחפר בבית כנסת כלשהו, אלא ממלא כרסי בספרי סטיסטיקה, פסיכולוגיה לעסקים ומשפט עסקי, כדי להשלים את השעות הנדרשות לקבלת התואר הראשון.

"לא חבל עליך? תשב, תלמד כמו בן אדם. תחזור הביתה בצהריים. תחיה את החיים ולא תיקבר באיזה משרד".

"יש אברכים שלא חוזרים בצהריים", הזכרתי את הבאים מרחוק ללמוד בישיבה, שחסים על זמנם. "ושאני אבין, אתה מציע לי להיות אברך בשביל להיות יותר שעות בבית?"

"אידיוט", הוא התפוצץ עליי, "אתה באמת לא רואה את ההבדל באיכות החיים בין אברך למנהל עסקים?"

זהו שלא. ומקוצר הבנתי, המשכתי במסלול שעם סיומו שלח אותי היישר לזרועות העבודה בסטארטאפ, וללימודי תואר שני.

"מה נראה לך?" נזף בי אליהו יומיים לפני חתונתו, והיה נראה כי קיבל עצמו לרגל האירוע המשמח להשיב את התיכונסט לשעבר בתשובה שלמה, "שמה שאתה צריך זה רכב יוקרה? תעשה לי טובה ותצדיק את האינטליגנציה שאני מייחס לך".

"מה נזכרת אחרי שנה שאנחנו מאושפזים באותו חדר?" ניסיתי להבין את הטיימינג.

"כי אני לא אראה אותך כמעט", הוא גנח בקול מעורר רחמים. אישר את החשש שקינן בי אודות הקבלה שקיבל ליום שמחתו, "אז מתי אני אגיד לך אם לא עכשיו?" כל שנותר לי הוא להשתתף בצערו.

'אז אין לי רכב', סיכמתי בחלוף שש שנות ויכוח שלא הוכרע, 'כלומר יש לי, אבל אשתי לוקחת אותו לעבודה. והוא גם ממש לא יוקרתי, כך שאין לי שום דרך לבדוק אם רכב יוקרתי יכול לגרום אושר'.

חשבתי על אליהו ומוטי ועל עוד חברים שבמשך שנים בילינו

יחדיו את ימינו ובעיקר את לילותינו, והיום אין לי מושג איפה כל אחד מהם ממוקם.

'די', טפחתי על ברכי הימנית, המכאיבה פחות. 'סטופ דיכאון. אני יוצא היום עם עדי למסלול נהיגה משחרר'.

בדקתי את שעות הפתיחה של האתר, ראיתי שעד אחת עשרה בלילה הטרקטורונים עומדים לשירות הציבור.

התקשרתי לחמותי: "קוקי!" ההתרגשות גאתה מהקו, "אתה רוצה לעשות לעדי הפתעה?"

"כן", שמחתי שהיא מימשה את התחזית שעליה הסתמכתי, "אני רוצה לצאת איתה לטיול באזור בית שמש. זה בסדר שנביא לכם את בני?"

"בטח", היא נמסה, "יש לי פה כל מה שהוא צריך. תביאו אותו וצאו לטייל. עדי כל כך תשמח".

עדי:

גלגלתי כתפיים. מתחתי זרועות. הרמתי את התיק ובירכתי את עכסה לשלום.

"יש ים של עבודה עם יאור", היא דיווחה בהודעה מוקלטת, "ולא היית באספה ואין לי כוח להסביר לך". לא הזכרתי שזו הפעם הרביעית היום שהיא מזכירה את העובדה הזו.

רק אמרתי שבני מחכה לי.

היא עיקמה את כל שיכל להתעקם בתחום פרצופה, ונאנחה: "נדבר".

חציתי במהירות את הפרוזדורים הארוכים ברצון לא לפגוש

אף מעכב.

המעלית זרמה איתי והביאה אותי במהירות לחניון. השעה שלוש ורבע המתאפיינת ברוגע תחבורתי, גרמה לי לקבוע אותה כשעת היציאה היומית.

הגעתי למעון, מטפלת לא מוכרת מסרה לי את בני, אמרה לי שהיה מצוין והוא חמוד.

לא האמנתי לגבי המצוין, כי הבנתי שהיא המחליפה השנייה או השלישית להיום, ואין לה באמת מושג לגבי טיב היום. כן האמנתי לחמוד.

דיני לוי והתאומים קיבלו אותנו בפתח הבניין. "תראו מי הגיע", היא הלהיבה את תאומיה שנהגו כמצופה וקיבלו את בני בתרועות. "מה העניינים, עדי?" היא התעניינה, "את נראית גמורה".

"תודה", פרגנתי שליש חיוך, "אני באמת גמורה, ונראה לי שאני אעלה הביתה".

התאומים ובני הביעו מחאה לתוכנית הפיזור, וכאות התחשבות בעייפותי שלא אפשרה עלייה של שתי קומות עם ילד מסרב, נשארתי בחזית הבניין.

"מה איתך?" דרשתי בשלומה של המתגוררת באלכסון מעליי.

"בסדר", היא פיהקה, "לא יודעת מה קרה היום, אבל הגיעו אליי חמש פאות לסירוק, וכולן נראות בדיוק אותו דבר. זו הייתה נראית לי פאה אחת שלא נגמרת. את קולטת מה זה לסרק פאה אחת חמש שעות?"

נענעתי ראשי לשלילה.

"אבל נשאר לי לסיים תיקון של שתי פאות ממש לא דומות,

מקווה שמהן אני אתרענן קצת", הצטרפתי לחלום על הריענון
וביררתי מול בני אם הוא מעוניין לעלות כבר.

תשובתו השלילית ומראה פניי היגע, גרמו לדיני לזרז את
תאומיה לעלות הביתה, מה שגרר בתגובת שרשרת גם את בני.
שלושת הגמדים שחסמו את דרכי וגרמו לי לעלות מדרגה,
לעצור, לחכות ושוב, עוררו בי רחמים אמיתיים על קוקי. כי
עם כל ההזדהות, אין כמו ניסיון אישי כדי להבין את אתגריו
של השני.

בבית חלצתי נעליים, דחיתי את העייפות והסתערתי על סלי
הכביסה, גזרתי על הבהירים להיכנס למכונה, והנחתי את
הבהירים העדינים לזמן אחר.

הפלאפון הזכיר את קיומו. "אין לי זמן לדבר", הצהירה עכסה
והמשיכה בזרם עשיר: "יאור משיקים נורות שולחן עם אופציה
למזרקה של מים ומוזיקה. משהו מפגר לחלוטין, אבל זה מצוין
כי ככל שהוא מפגר יותר, הם צריכים להשקיע יותר בפרסום.
אני צריכה שתביאי לי למחר שלוש סקיצות למיתוג של
המנורה, תשלבי אותה כמובן עם המיתוג הכללי שלהם, אבל
שיהיה איזה שהוא אלמנט שיראה שיש כאן מוצר אחר בתוך
המעטפת הכללית. הבנת?"

כל מילה.

נשמתי עמוק. חזרתי למכונה הממתנה בשקט והפעלתי
אותה.

אמא התקשרה.

התעניינה מה שלומי ואם אני צריכה קצת נופש. הודיתי על
האמת שכן, אבל אין לי זמן. היא אמרה שאישה חייבת לצאת

לחופש לפני כל דבר אחר, ואם תהיה לי הזדמנות, אסור לי להפסיד אותה.

אמרתי שהיא צודקת ועמוק עמוק ידעתי שאישה שמעולם לא עבדה מחוץ לבית, לא אמורה להבין מה זה באמת עומס.

עכסה מימתנה. התנצלתי בפני אמא ועברתי.

"שמעת את ההודעה?" היא שאלה, "רגע אגם, אני מדברת עם עדי ואני כבר אראה מה עשית לפיל פילוני שלך. אז מה את אומרת?" היא חזרה אליי.

"כן. שמעתי", הסכמתי. "אני אטפל בזה מחר."

"מה מחר?" הרחקתי את הטלפון מחשש להתחרשות, "מחר אנחנו רוצים להתקדם, ובלי סקיצות אנחנו דורכים במקום. בעצם, הולכים קצת אחורה. מה נסגר איתך שנעלמת היום? אם היית נשאת היית מאלתרת על המקום כמה סקיצות, וכולם היו רגועים".

"אמא בממתינה", הקראתי לה את השם שזהר על הצג.

"תקשיבי, עדי", הזהירה אמא, "אולי היום או מחר או יום אחד, קוקי ירצה ללכת איתך קצת, נגיד להליכה, אז אולי תשאירי את בני כבר לכמה ימים ותצאי לחופש אמיתי".

"באמת באמת", הבטחתי לאמא. "אם זה יקרה, אני אדבר איתך".

עכסה חייגה שוב, עברתי אליה והלכתי לחדר האורחים כדי לגהץ את הררי הבגדים שנערמו מהמיטה עד התקרה.

"תקשיבי", פקדה עכסה, "חשבתי אולי לשלב צילום של המנורות ביחד עם נחל, ואז - "

אמא שוב התקשרה.

"אני עוברת", אמרתי לעכסה. הספקתי לשמוע אוף.

בין ממתינה לממתינה, גיהצתי חלקית. קיפלתי עקום ופתחתי מחדש את החולצות העקומות. מוטב להן לשבת בצוותא ולא בבדידות בצורת עב"מ.

הדלת נפתחה. "קוקי הגיע", דיווחתי לעכסה שנאמה לי על צבעי טורקיז ולבן, ועל איך שאור הגדול יודע תמיד לבחור את הצבעים הכי לא תואמים קונספט. "ביי".

מיהרתי אל הדלת. בני זנח את הפלאפונים חסרי השימוש ששימשו לו משחק מרתק ביותר, רצרץ לכיוונו של קוקי ותפס בברכיו.

"מה נשמע?" בירר קוקי, "יכולה להתארגן תוך שתי דקות? דיברתי עם אמא שלך שנשאיר אצלה את בני וניסע למסלול טרקטורונים. נכון שאת חייבת קצת חופש?"

מערי אערי:

מי המציא שתמיד כיף לקבל מתנות?